

debò quan dirigents de la dreta, com Manuel Fraga, començaren a fer declaracions de *compromissió* vers la vaga. Dut per un entusiasme creixent, Juan Ramón Calero encoratjà els militants aliancistes a sumar-s'hi, cosa que li valgué un reny i una desautorització públics de la presidència. L'oposició dretana seguia així la seva estratègia d'aprofitar-ho tot si pot desgastar el govern, sense veure més enllà. Sense veure, per exemple, la cara que devien fer a la CEOE.

Per als sindicats fou com l'abraçada d'un ós: la comprensió i l'encoratjament de la dreta plantejava un seriós inconvenient als sindicats de classe i al mateix temps separava més encara dos aliats naturals. En resum, la CEOE s'arreglera amb un govern d'esqueres i la dreta dóna suport a uns sindicats de classe. Els uns i els altres s'han afanyat a remarcar les contradiccions de l'altre bloc i el garbuix ha esdevingut de campionat. L'explicació donada per alguns analistes és que l'absència d'una oposició política i parlamentària sòlida ha *xuclat* els sindicats cap a aquesta funció i han esdevingut portaveus de les reclamacions que s'havien d'haver cursat a través dels grups parlamentaris.

La mateixa dinàmica de la batalla ha fet que al carrer Ferraz de Madrid, seu central del PSOE, ja s'ha començat a dir que una vaga total el 14 de desembre significaria que el govern queda «deslegitimada», fórmula ambigua que pot significar coses diverses, des d'una moció de confiança fins a una dissolució anticipada de les Corts Generals. Amb la situació actual dels partits de l'oposició, una dimissió en bloc del gabinet voldria dir o el caos o una nova victòria electoral del PSOE per una gran majoria. La qüestió és que els mateixos socialistes han situat el llistó molt més alt que no pretenien els sindicats i fins i tot els partidaris més radicals de l'enfrontament. El PSOE refusa una revisió parcial de la seva acció de govern i voreja els plantejaments plebiscitaris en uns termes cada vegada més semblants als del referèndum de 1986. Això pot tornar a espantar àmplies capes de la població laboral que si bé tenen greuges concrets i sostenen una vaga limitada, no estan disposades a replantejar-se l'actual correlació de forces.

Si més no, la vaga torna a demostrar el fracàs de l'actual política d'aliances del PSOE. A cavall de la seva majoria, el govern i el PSOE han negligit el conreu de bones relacions amb altres partits i moviments, i ara es troba que li fan falta, que es troba fort, però sol. Massa sol per tenir raó. □

EL CARRER I LES PRESONS, ESCENARI DEL POLS ENTRE ETA I EL GOVERN

França afluixa, ETA colpeja

Davant la reorganització d'ETA, aconseguida gràcies als diners recaptats amb el segrest de Revilla, el Ministeri de Justícia opta per dispersar els presos d'ETA per tot l'estat.

Al fons queden les negociacions entre els governs espanyol i francès.

J. Hernandez

L'atemptat d'ETA a Madrid, alguns dies després de l'alliberament de l'industrial Emiliano Revilla, posa d'actualitat una altra vegada la polèmica sobre el pagament de rescat a ETA, la legitimitat de l'estat per a oposar-se a aquests pagaments i el dret dels cossos policials a vigilar els familiars de la víctima de l'extorsió per a impedir que una organització armada aconseguisca per aquests mitjans els diners necessaris per a continuar la seua activitat.

De tota manera, amb els cinc-cents milions entregats fins ara per la família Revilla, no oblidem que en té compromesos tres-cents més, i amb el relaxament de la pressió policial francesa contra la rereguarda d'ETA, l'organització basca ha aconseguit posar de nou en funcionament els seus comandos, pagar els alliberats, que fa uns mesos que no cobraven, enviar diners als presos per a alçar-los la moral i preparar dos atemptats de conseqüències greus: un a Barcelona, avortat de moment per una acció policial, i el de Madrid contra la Direcció General de la Guàrdia Civil.

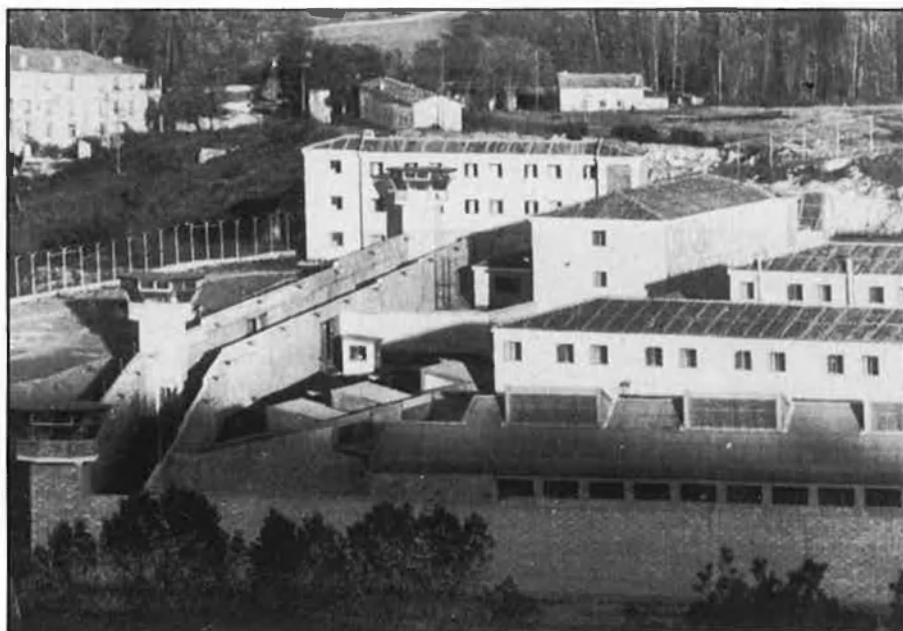
L'aturada francesa

Amb l'arribada dels socialistes al govern francès, la col·laboració contra ETA s'ha aturat. Encara que el Ministeri espanyol d'Interior va amb molt de compte a l'hora d'acusar els francesos, en privat es reconeix que la reorganització dels comandos del grup armat basc està en relació amb el relatiu descens de pressió de la policia francesa.

Tradicionalment han estat els socialistes francesos els més oposats a col·laborar de manera estreta amb l'estat espanyol. Malgrat que l'intercanvi d'informació entre les dues policies es manté, encara que políticament hi ha un acord total sobre l'estratègia per a posar fi a l'activitat d'ETA, els socialistes han paralitzat la mesura que més ajudava el Ministeri de l'Interior espanyol: la dedicació de policies a buscar determinats militants d'ETA, assenyalats per la policia espanyola, i neutralitzar-los amb la seua entrega a l'estat espanyol, o amb l'enviament a una presó francesa si se'ls trobava armes o explosius en les mans. Amb operacions com aquesta es va aconseguir localitzar l'arxiu etarra a l'empresa Sokoa i la detenció de Santiago Arrós-pide, *Santi Potros*, mentre que ara la

Els atemptats d'ETA puguen la moral dels seus presos.

El Ministeri de Justícia ha disseminat els quasi cinc-cents presos d'ETA per a evitar la seua organització.

policia francesa no s'ha compromès específicament a buscar i detenir Francisco Mújica, Artapalo i José Antonio Urruticoetxea, Josu Ternera.

Aquest tema, estrella de les últimes converses franco-espanyoles de Montpeller, es pot acabar amb un acord sobre el contracte dels trens de gran velocitat per a l'estat espanyol, però cal, a més, arribar a una coincidència de criteris amb els socialistes respecte a ETA. Com afirma un assessor del ministre Corcuera, «és massa la dependència de l'estratègia espanyola respecte de França per a permetre'ns el luxe de no tenir una coincidència total en tot els passos que donem».

La guerra psicològica

Però, com tothom reconeix, el punt dèbil dels etarres són els presos, que han començat a reaccionar no del tot unànimement amb el que pensa ETA, fins al punt que els presos més durs, els que tenen condemnes més grans i estan més lligats a l'organització, han hagut d'amenaçar els més fermes partidaris de la reinserció amb el record del que va passar a Yoyes.

Quant als presos, s'ha desenvolupat una guerra psicològica important. D'una banda, ETA, els atemptats de la qual són també un missatge als seus presos per a dir-los que els que parlen de debilitat de la banda s'equivoquen. D'altra banda, el Ministeri de Justícia, que ha disseminat completament els quasi cinc-cents presos d'ETA per a dificultar-ne el control per part dels homes més durs i per a dificultar l'organització a les presons, que havia con-

vertit els etarres presos en un poder fàctic dins d'ETA.

Els membres d'ETA han passat d'estar empresonats en dos o tres llocs a estar tancats en pràcticament totes les presons de l'estat espanyol, a excepció de les Illes, i de Catalunya, que com té competències plenes en matèria penitenciària no ha participat de moment en aquesta dispersió.

La decisió del Ministeri de Justícia va trencar totalment l'estratègia d'ETA, que en els últims mesos havia enviat als presos quasi cent milions de pessetes, havia organitzat una campanya de visites per a alçar-los la moral i havia preparat una sèrie de protestes, en les presons franceses i espanyoles on hi havia presos, que havia de culminar en una manifestació gegant a Euskadi amb les gestores pro-amnistia al davant.

La direcció d'ETA, que sabia que la desmoralització s'estenia a les presons i que molts presos no desdenyaven la idea de la reinserció, va organitzar una estratègia dirigida als presos que ha provocat l'última decisió governamental per dur a terme la seua dispersió total.

Ara mateix, la lluita contra les accions d'ETA està, a banda del carrer, entre els comandos d'ETA i la policia, en les presons, on s'ha desenvolupat una guerra psicològica de gran importància amb la negociació ETA-govern, o l'amenaça de passar molts anys empresonats com a perspectiva de futur per a centenars de joves detinguts i condemnats per pertànyer a ETA o col·laborar amb aquesta organització. □

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 30

18.00 h.: ASI ES LA VIDA, HARVEY, Blake Edwards, 1988. EUA. V.E.

20.00 h.: EN PRIVADO Y EN EL ESTUDIO, 1913. LA BODA DE KARL VALENTIN, 1912-13. LOS ALEGRES VAGABUNDOS, 1912-13. EL NUEVO ESCRITORIO, 1914-15. EL MISTERIO DE UNA PELUQUERIA, 1922-23. Alemanya V.O.T.S.

22.00 h.: LA MOSCA, David Cronenberg, 1986. EUA. V.E.

DIJOUS, 1

18.00 h.: RETO AL DESTINO, John Irvin, 1983. Gran Bretanya. V.E.

20.00 h.: LA FIESTA DE LA CERVEZA, Karl Valentin, 1923. UN TIPO RARO, Karl Valentin, 1929. Alemanya V.O.T.S.

22.00 h.: SEXE, DROGUES I SIDA, Oralle Wachter, 1987. EUA. V.O.T.S. MIRADAS EN LA DESPEDIDA, Bill Sherwood, 1985. EUA. V.O.S.E.

DIVENDRES, 2

18.00 h.: SEXE, DROGUES I SIDA, Oralle Wachter, 1987. EUA. V.O.T.S. MIRADAS EN LA DESPEDIDA, Bill Sherwood, 1985. EUA. V.O.S.E.

20.00 h.: EL AVENTURERO DE MEDIANOCHE, Clint Eastwood, 1982. EUA. V.E.

22.00 h.: EL 6 DE JUNIO AL ALBA, 1945. LOS DESASTRES DE LA GUERRA, 1951. LA CASA DE LAS IMAGENES, 1955. França. V.O.

DISSABTE, 3

16:00 h.: RETO AL DESTINO, John Irvin, 1983. Gran Bretanya. V.E.

18.00 h.: EL DECLIVE DEL IMPERIO AMERICANO, Denys Arcand, 1986. Canadà. V.O.S.E.

20.00 h.: ANSIAS DE VIVIR, Andrei Konchalovsky, 1986. EUA. V.E.

22.00 h.: ANDRE MASSON Y LOS CUATRO ELEMENTOS, 1957-58. EL AMOR DE UNA MUJER, Jean Grémillon, 1953. França. V.O.S.E.

DIUMENGE, 4

12.00 h.: Matinal infantil: LA ISLA MISTERIOSA, Juan Antonio Bardem, 1973. Espanya.

16.00 h.: EL AVENTURERO DE MEDIANOCHE, Clint Eastwood, 1982. EUA. V.E.

18.00 h.: ANSIAS DE VIVIR, Andrei Konchalovsky, 1986. EUA. V.E.

20.00 h.: GRITOS Y SUSURROS, Ingmar Bergman, 1972. Suècia. V.E.

22.00 h.: EL DECLIVE DEL IMPERIO AMERICANO, Denys Arcand, 1986. Canadà. V.O.S.E.

Travessera de Gràcia, 63.

Telèfon 201 29 06